

Arrest

nr. 92 926 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. PONCIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 augustus 2011 en heeft zich op 19 augustus 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 februari 2012.

1.3. Op 13 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 maart 2012 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn, afkomstig uit de wijk Al-Adhamiyah (Bagdad). U verklaart dat u, nadat u uw diploma vliegtuigingenieur behaalde, in 1969 werk vond bij de luchtmacht van het Ministerie van Defensie. U zou de rang 'aqid' (kolonel) hebben gehad en in hebben gestaan voor het onderhoud van militaire vliegtuigen. U zou deze functie hebben uitgeoefend tot u op pensioen ging in 1988. U zou zich sindsdien hebben toegelegd op het maken van muziekinstrumenten in uw familiebedrijf tot u in 1998 problemen zou hebben gekregen met de partij van Saddam Hussein. Zijn partij zou hebben besloten de Oud (een Arabisch muziekinstrument) als nationaal erfgoed te beschouwen dat niet langer mocht geëxporteerd worden. Uw familiebedrijf zou hierdoor in financiële problemen terechtgekomen zijn aangezien het een belangrijk exportproduct was van uw familiebedrijf. U verklaart dat u liet zien dat u niet akkoord was met deze nieuwe wet en dat u daarom door de partij werd opgeroepen om op gesprek te komen. U zou ervan zijn beschuldigd de president te hebben bekritiseerd en het nationaal belang te hebben aangetast. Daarom besloot u in 1998 samen met uw vader en broer Omar het land te verlaten. U zou onder de naam van uw overleden broer Hussein een paspoort hebben aangevraagd om op die manier het land te kunnen verlaten. U verklaart dat u tussen 1998 en 2004 opeenvolgend in Jordanië, Syrië, Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) hebt verbleven. In 2004 zou u zijn teruggekeerd naar Irak en u terug gestort hebben in de muziekinstrumentenhandel. U verklaart dat u in mei 2005 werd ontvoerd door drie gewapende onbekende personen toen u in uw winkel aan het werken was. Uw broer Omar, die op dat moment ook aanwezig was, zou zijn gevlucht. U verklaart dat u een week lang werd vastgehouden omdat u een handlanger was van Saddam Hussein en omdat u in de muziekwereld werkte. Na een week zouden ze u hebben vrijgelaten omdat u geen geld had, maar onder voorwaarde dat u geen Ouds meer zou maken. Zij zouden u gezegd hebben dat ze u ooit zouden liquideren omdat u behoort tot het voormalige regime. Sindsdien zou u gestopt zijn te handelen in muziekinstrumenten. U verklaart dat u na uw vrijlating bij uw broer Faiq ging wonen. Zijn huis zou in 2007 zijn beschoten. U verklaart dat zijn huis werd beschoten omdat u bij hem verbleef. U verklaart dat u in 2007 en 2009 op bezoek ging bij uw zoon die in Londen woont en werkt voor de BBC, maar dat u na deze bezoeken steeds terugkeerde naar Irak. U verklaart dat u, toen u in Londen was, eigenlijk niet wilde terugkeren naar Irak, maar dat u dat toch deed omdat u uw zoon in Londen niet in de problemen wou brengen. In februari 2011 zouden drie onbekende personen naar het huis van uw broer zijn gekomen waar u sinds mei 2005 nog steeds verbleef en zouden zij naar u gevraagd hebben. Zij zouden uw broer gezegd hebben dat ze een Oud van u wilden kopen, maar uw broer zou gezegd hebben dat u daar niet woonde en dat u al lang niet meer in Ouds handelde. Toch zouden de personen erop hebben aangedrongen om binnen te komen. U verklaart dat zij weggingen nadat zij doorhadden dat zij niet binnen zouden kunnen geraken. U verklaart dat zij de intentie hadden u te ontvoeren. Uw broer zou u nadien naar uw zus in Al-Adhamiyah hebben gebracht. U stelt dat u in mei 2011 van Irak naar Syrië vloog. U verklaart dat u tot 10 augustus 2011 in Syrië verbleef omdat u op zoek was naar een smokkelaar om u op illegale wijze naar Europa te brengen. Vanuit Syrië zou u met een vals paspoort naar Nederland zijn gevlogen via Turkije. In Nederland zou u op 10 augustus 2011 zijn aangekomen en onmiddellijk de trein hebben genomen naar België waar u op 19 augustus 2011 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 7.09.1997, uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 23.05.2007, uw pensioenkaart, uitgereikt op 23.07.1988, uw paspoort, uitgereikt in juni 1993, een akte van uw familiebedrijf, opgesteld op 1.07.1997, een artikel over het wereldrecord van de grootste Oud, verschenen in een krant in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) in oktober 2002, een foto van uw vader die een Oud geeft aan Saddam Hussein, drie foto's van u aan het werk, twee foto's van u uit de periode 1977 en 1979 in Parijs met de toenmalige premier van Frankrijk Raymond Barre en een lidkaart van de muzikantenunie die werd afgegeven op 1 juli 2011.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u er niet in bent geslaagd aan te tonen dat u persoonlijk vervolgd zou worden in uw land van herkomst. Zo dient er in eerste instantie gewezen te worden op het feit dat u, ondanks uw verklaringen over andere ex-officieren/kolonels onder het bewind van Saddam Hussein die vermoord werden na de val van het regime (gehoorverslag CGVS, p. 16), toch bent teruggekeerd naar Irak in 2004 en daar tot aan uw vertrek naar België in 2011 zo goed als probleemloos hebt kunnen verblijven. Ook al zou u in 2005 zijn ontvoerd door onbekenden (gehoorverslag CGVS, p. 25), toch blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ook op dit moment geïnterviewd zou worden. In 2005 zou men u immers na een week hebben vrijgelaten, ondanks het feit dat u hen geen geld kon geven in ruil voor uw vrijlating (gehoorverslag CGVS, p. 26). Het feit dat zij u om geld vroegen, zorgt er dan ook voor dat er vragen gesteld kunnen worden bij de opzet van deze ontvoering. Zij zouden bovendien de voorwaarde hebben gesteld dat u niet langer Ouds mocht maken na uw vrijlating én zij zouden u gezegd hebben dat ze u ooit nog zouden liquideren wegens uw verleden als kolonel onder het regime van Saddam (gehoorverslag CGVS, p. 26). Indien deze personen het daadwerkelijk op u gemunt zouden hebben omwille van uw verleden als kolonel, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat zij u zomaar zouden hebben laten gaan om u toch nog eens in de toekomst te grazen te nemen. Tot in het jaar 2007 zou u immers geen enkel probleem meer hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 27). Ook al verklaart u dat u indirect problemen had in die periode omdat u het gevoel had dat u in de gaten werd gehouden (gehoorverslag CGVS, p. 27), toch dient hier opgemerkt te worden dat deze verklaringen louter gebaseerd zijn op uw persoonlijke vermoedens die geenszins gestaafd kunnen worden door objectieve elementen. Er is u in die periode immers niets overkomen. U hebt dan ook op geen enkele manier kunnen aantonen dat u in die periode een gevaar liep. Wat betreft de beschieting van het huis van uw broer in 2007 (gehoorverslag CGVS, p. 26), dient er opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk hebt kunnen maken dat deze aanval speciaal op u gericht was. Ook al zou het huis van de burens niet beschadigd zijn geweest na de beschieting (gehoorverslag CGVS, p. 28), toch dient hier opgemerkt te worden dat u geen documenten hebt neergelegd die uw verklaringen hieromtrent kunnen staven. Daarbij komt nog dat er in 2007 sprake was van sektarisch geweld. In die periode was het dan ook niet ongebruikelijk dat er werd geschoten en dat mensen het risico liepen het slachtoffer te worden van dit sektarisch geweld. U woonde op dat moment immers al verschillende jaren bij uw broer zonder problemen. Het feit dat het er niet op lijkt dat u persoonlijk vervolgd wordt in Irak, blijkt des te meer uit het feit dat u ook na 2007 bij uw broer bleef wonen en dat u in de jaren die daarop volgden geen concrete problemen meer aanhaalt (gehoorverslag CGVS, p. 28). U zou pas in februari 2011 opnieuw geconfronteerd zijn met een probleem, al kunnen er hier ook ernstige vragen bij gesteld worden.

Wat betreft dit probleem dient er echter opgemerkt te worden dat u, wanneer u gevraagd werd of u ook tussen 2007 en uw vertrek naar België nog problemen hebt gehad, eerst zegt dat u in die periode geen problemen meer had (gehoorverslag CGVS, p. 28). Ook wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd wat de uiteindelijke aanleiding was om uw land te verlaten, antwoordt u dat er veel milities aanwezig zijn in Irak en dat u schrik hebt het doelwit te worden van een aanslag (gehoorverslag CGVS, p. 28). Pas wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat er in februari 2011 een poging tot ontvoering plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 29), vertelt u over deze feiten. Daaraan kan verder worden toegevoegd dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen beide verklaringen. Dat zorgt ervoor dat er aan uw verklaringen over deze gebeurtenis geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo verklaart u op de DVZ dat u het huis van Faiq wilde verlaten om een instrument te bezorgen aan een klant, maar dat u voor uw huis mannen met baarden zag die er verdacht uitzagen. U zou terug naar binnen gelopen zijn en binnen zijn gebleven. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u daarentegen dat uw schoonzus de deur opendeed en dat er mannen naar u vroegen omdat zij geïnteresseerd waren om een Oud te kopen. Uw schoonzus zou hen gezegd hebben dat u niet thuis was en uw broer zou hen gezegd hebben dat u niet langer bij hem woont. U zou vanuit het raam vluchtig gekeken hebben naar deze personen en u nadien hebben schuilgehouden in de kelder. Toen zij bleven aandringen om binnen te geraken, maar uw broer dat weigerde, zouden zij gewoon zijn weggegaan (gehoorverslag CGVS, p. 29). Aangezien de verschillen tussen beide verklaringen dermate fundamenteel zijn, kan er ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Dat blijkt des te meer uit het feit dat u deze gebeurtenis eerst 'vergat' te vermelden tijdens uw gehoor op het CGVS. Uw verklaring voor deze tegenstrijdige verklaringen kan echter niet als afdoende worden beschouwd. U verklaart immers dat de tolk slecht getolkt zou hebben en dat er problemen waren bij de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 30). Wanneer u echter aan het begin van het gehoor werd gevraagd of het gesprek op de DVZ goed was verlopen, maakt u geen melding van problemen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Er kan dan ook van uit worden gegaan dat dergelijk misverstand niet heeft plaatsgevonden. Uw verklaringen op de DVZ worden bovendien steeds aan het einde van het gehoor voorgelezen, waarna u voor akkoord ondertekent. Ook al lijkt u zich hier weinig

van te herinneren, toch dient er opgemerkt te worden dat u zich wel herinnert dat het computerscherm op een bepaald moment naar uw kant werd gedraaid, maar dat u zich niet kunt herinneren of hij alles heeft voorgelezen (gehoorverslag CGVS, p. 30). Nochtans hebt u wel degelijk uw handtekening gezet om akkoord te gaan met uw verklaringen aldaar.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt nergens dat u na uw terugkeer naar Irak in 2004 problemen hebt gehad die van die aard zijn dat zij kunnen ressorteren onder de Vluchtelingenconventie. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan het feit dat u momenteel nog problemen zou ondervinden omwille van uw verleden als kolonel onder het regime van Saddam Houssein of wegens uw beroep als instrumentenmaker. U zou sinds 2005 immers geen enkel instrument hebben vervaardigd voor verkoop (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het feit dat u reeds in 1988 op pensioen was en u zich sindsdien toelegde op het maken van muziekinstrumenten in uw familiebedrijf, toont aan dat u reeds geruime tijd voor de val in 2003 niet meer tot het regime van Saddam behoorde. Aangezien u ondanks uw verleden als kolonel geen concrete problemen hebt gehad – zoals blijkt uit bovenstaande – kan er worden geconcludeerd dat uw verleden als kolonel op zich geen problemen heeft veroorzaakt en dat het er niet op lijkt dat u omwille van deze redenen in de toekomst nog problemen zou kunnen hebben. Ook al zou u zich vaak hebben schuilgehouden, toch dient hier opgemerkt te worden dat u zich wel degelijk verplaatste tussen de woning van uw broer nabij de nieuwe vestiging van de Mustansiriyahuniversiteit en die van uw zussen in Al-Adhamiyah. U verklaart dat uw broer u na de 'poging tot ontvoering' in februari 2011 naar zijn zus bracht, maar u zou wel terug bij uw broer gewoond hebben op het moment dat u het land verliet. Aangezien u steeds terugkeerde naar uw broer lijkt het er niet op dat u gezocht werd. Indien men u zou willen vinden, had men u in al die jaren wel gevonden. Het is immers niet geloofwaardig dat niemand zou hebben geweten dat u zich bij uw broer bevond (gehoorverslag CGVS, p. 29). U verklaart immers meermaals dat uw familie in Irak zeer bekend is, omdat uw familie de beste Ouds maakt. Het kan dan ook niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familie, de bekendste 'Oudmakers', zich bevinden. Aangezien u vanaf mei 2005 tot aan uw vertrek in mei 2011 steeds bij uw broer verbleef, en af en toe een dag bij uw zussen, en er pas in februari 2011 voor het eerst onbekende personen naar u kwamen vragen bij uw broer thuis, kan hieruit niet worden afgeleid dat 'men' ernstig naar u op zoek zou zijn (geweest). Zelfs nadat het huis van uw broer in 2007 beschoten werd, omdat u, volgens uw vermoedens, daar toen aanwezig was, bent u niet meer geconfronteerd met problemen tot en met februari 2011 ook al bleef u steeds op hetzelfde adres wonen. Ook deze elementen wijzen er in geen geval op dat u door om het even wie gezocht zou worden.

Ten slotte kan daar nog aan worden toegevoegd dat u tot twee keer toe, met name in 2007 en 2009, voor een korte periode naar Londen reisde om uw zoon te bezoeken. Ook al vreesde u in die periode reeds voor uw leven (gehoorverslag CGVS, p. 8, 27-28), toch keerde u telkens terug naar Irak. Wanneer iemand in gevaar is, kan er verwacht worden dat deze persoon elke kans grijpt om een veiligere plaats op te zoeken. Uw verklaring voor het nalaten in Londen een asielaanvraag in te dienen, omdat anders uw zoon in de problemen zou kunnen komen, kan niet als afdoende uitleg worden aanvaard. Er kan worden verwacht dat iemand het waarborgen van zijn eigen leven en veiligheid verkiest boven het behoud van de job van zijn kind. Het feit dat u er telkens in slaagde Irak opnieuw binnen te geraken en met het vliegtuig te verlaten toont dan ook in geen geval aan dat u gezocht zou worden en/of problemen zou hebben.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op basis van Conventiegerelateerde motieven, kan een Iraakse asielzoeker eventueel de subsidiaire beschermingsstatus krijgen in de zin van artikel 48/4§2 c Vw. Indien Iraakse asielzoekers die afkomstig zijn uit Centraal-Irak hun reële afkomst uit deze regio en hun achtergrond kunnen aannemelijk maken en indien uit het gehoor blijkt dat zij elders in Irak geen intern vestigingsalternatief hebben, kan dit beschermingsstatuut worden toegekend. Het is dus niet zo dat de subsidiaire beschermingsstatus aan elke Irakees wordt toegekend. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat de veiligheidstoestand regionaal erg verschillend is. De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook doorgaan in 2009, 2010 en 2011. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers is echter regionaal nog steeds erg verschillend. In de zuidelijke provincies, waaronder Basra, is de veiligheidssituatie erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten laag. De terreurgroepen en extremistische bewegingen die actief zijn in de regio hebben veel minder slagkracht dan in het

verleden en de veiligheidssituatie kan er als stabiel worden omschreven. Zelfs het UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. Het UNHCR stelde dat er nog steeds een reëel risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming uit de vijf Centraal-Iraakse provincies, doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis. (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18-21). Na grondige analyse van de beschikbare informatie is het CGVS tot de conclusie gekomen dat er actueel in Zuid-Irak geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Irak wordt niet betwist. Uw paspoort toont aan dat u tussen 1998 en 2002 buiten Irak reisde, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De akte van uw familiebedrijf toont aan dat uw familie Ouds vervaardigde, wat hier evenmin in vraag wordt gesteld. Het artikel uit Dubai (Verenigde Arabische Emiraten) over de grootste Oud ter wereld toont aan dat u deze in 2002 vervaardigde in Dubai. Ook hieraan wordt niet getwijfeld. Ook de foto's die u neerlegt tonen aan dat u Ouds maakte en dat u in Parijs was op het moment dat Raymond Barre premier was, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Uw lidkaart van de muzikantenunie toont louter aan dat u hierbij was aangesloten. Dit document kan dan ook geen enkele verandering brengen in de hierboven genomen beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de “vergissing in de beoordeling en schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951”, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het principe van goede administratie, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Blijkens verzoekers verklaringen en het verzoekschrift, studeerde hij af als ingenieur in de luchtvaart, werkte hij voor het Ministerie van Defensie tot aan zijn pensioen in 1988, en behaalde hij de graad van “aqid” (kolonel). Sinds zijn pensioen werkte verzoeker in de familieonderneming die muziekinstrumenten fabriceert (de “oud”). Het familiebedrijf mocht geen instrumenten meer uitvoeren en verzoeker werd beschuldigd meegewerkt te hebben aan een complot tegen Saddam Hoessein. Hij vluchtte uit Irak in 1998 en woonde in Jordanië, Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten. In 2004 keerde hij terug naar Irak. In mei 2005 werd verzoeker ontvoerd en gedurende één week vastgehouden waarna hij werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij geen “oud's” meer zou fabriceren. Verzoeker

trok in bij zijn broer. In 2007 werd het huis van verzoekers broer beschoten en in februari 2011 zou er een poging zijn ondernomen om verzoeker te ontvoeren.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.5. In de mate verzoeker voorhoudt dat hij bedreigd en geïsoleerd wordt/werd omdat hem “verweten (wordt) medeplichtige te zijn van Saddam Hoessein” (verzoekschrift p. 3), kan hij de Raad niet overtuigen. Immers, verzoeker was, naar eigen zeggen, sinds 1988 gepensioneerd en dus niet meer betrokken bij het leger of het regime van Saddam Hoessein, en moest zelfs vluchten in 1998 omwille van een beschuldiging meegewerkt te hebben aan een complot tegen Saddam Hoessein waarvoor hij een straf riskeerde gaande van 20 jaar tot de doodstraf. Verzoeker stelt tijdens het gehoor weliswaar dat hij “een bevelhebber, commandant van een militaire eenheid” was, doch bij de precisering van zijn tewerkstelling in het leger ten tijde van Saddam Hoessein verklaart hij dat hij verantwoordelijke was voor alle reparaties, maar nooit met militaire bevelen te maken had (gehoor, p. 11 “Ik was een soort directeur van het onderhoud en de technische dienst. Het ging allemaal om de reparaties, onderhoud, opleidingen binnen het vak”). Gelet op deze vaststellingen en het feit dat verzoeker tijdens zijn ontvoering in mei 2005, voor zover daar enig geloof aan gehecht kan worden, na een week werd vrijgelaten, is de Raad van oordeel dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn tewerkstelling onder Saddam Hoessein geïsoleerd werd en wordt. Het louter herhalen van zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijzigt niets aan het voorgaande. Tot slot wijst de Raad erop dat niet kan ontkend worden dat officieren van het voormalig leger van Saddam Hoessein een doelwit waren en zijn voor bepaalde milities en terroristische groeperingen, doch in casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een doelwit is (geweest) van een of ander militie omwille van zijn tewerkstelling bij het leger van Saddam Hoessein tot 1988, temeer, indien geloof wordt gehecht aan de ontvoering, zijn belagers zich logischerwijs niet zouden beperkt hebben tot de bedreiging dat ze verzoeker ooit zouden liquideren omdat hij behoorde tot het voormalige regime, zoals hij beweert tijdens het gehoor (gehoorverslag, p. 26).

2.6. Waar verzoeker stelt dat hij geïsoleerd wordt omdat hij fabrikant was van muziekinstrumenten, namelijk de “oud”, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker verklaarde dat hij sinds 2005, na zijn vrijlating - in de mate daar geloof aan gehecht wordt - geen muziekinstrumenten meer maakte en dat ook zijn broer, bij wie hij inwoonde, geen instrumenten meer maakte (gehoor, p. 13). De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker nog altijd om die reden zou worden geïsoleerd.

2.7. Wat de onmiddellijke aanleiding van verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst betreft leest de Raad in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal het volgende: “(p. 25) (...) Kan u me nu zeggen wat er allemaal is gebeurd waardoor u besloot te vluchten? U mag gewoon vertellen. Ik vrees de dood. Ik vrees vervolgd te worden. De mens bij natuur heeft angst voor de dood. De economische situatie is heel slecht. Ik kon niet werken. Een mens is niet geschapen om alleen te eten en te drinken. Een mens dient een maatschappelijk toegevoegde waarde te hebben. IK moest iets presteren en iets doen en dat kon niet. Wat is er gebeurd waardoor u uiteindelijk in mei 2011 hebt besloten te vluchten, waarom toen? De druppel was dat ik zag waar het land aan toe was. Ik had geen hoop dat het ooit goed zou komen met het land. Mensen vermoorden elkaar. Ik kon niet met aanhoudende angst blijven wonen in Irak. (...) (p. 28) Wat was voor u de uiteindelijke aanleiding om te beslissen: nu is het genoeg geweest, ik ben weg? Er is niemand die niet van zijn land houdt, maar het bestaan van de milities en de chaos in het land zorgen ervoor dat burgers een onveilig gevoel krijgen over hun dagelijks leven. Ik kon doelwit zijn van een aanslag op ieder moment. Daardoor is het leven niet meer mogelijk. Ik kon niets meer doen.(...)”.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker tot twee keer toe werd gevraagd wat de concrete aanleiding was van zijn vlucht en verzoeker zich in wezen beperkte tot de verwijzing naar de algemene economische situatie en de veiligheidssituatie en hij slechts ingaat op de beweerde ontvoering, die hij wel aangehaald heeft tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld (p. 7 vierde alinea), nadat hij er attent op gemaakt wordt door de interviewer. Verzoekers verweer klopt niet vermits de vraag twee keer duidelijk werd gesteld. Dat verzoeker moe en uitgeput was en hij een oude man is, verklaart in wezen niet dat hij de directe aanleiding waarom hij zijn land zou zijn ontvlucht niet spontaan vermeldde bij het Commissariaat-generaal. Dit klemmt des te meer nu volgens zijn verklaringen, en daargelaten de verschillende versies tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, de poging tot ontvoering in februari 2011, wat geen detail is in het relaas, de onmiddellijke aanleiding was om naar het huis van zijn zus te vluchten (p. 29) en het land te verlaten. Indien het relaas van de ontvoering in februari 2011 op enige waarheid zou berusten kan worden aangenomen dat het vooral dit element is dat naar voor zou worden gebracht bij de vraag naar de aanleiding van zijn vlucht.

Verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn tewerkstelling bij het leger, als fabrikant van muziekinstrumenten of omwille van zijn religie wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker twee keer zijn zoon ging bezoeken in het Verenigd Koninkrijk, namelijk in 2007 en 2009, en hij nooit enige poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken, een motief in de bestreden beslissing dat door verzoeker niet wordt betwist. Dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad, en niet Zuid-Irak zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"* van 5 januari 2012), is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.9.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *"Strategy for the Iraq Situation van januari 2007"* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de precare veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.9.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen, stelt dat de algemene situatie in Irak deze is van een blind geweld die het leven van de burgers zwaar bedreigt, wijst de Raad erop dat uit de SRB blijkt dat een onderzoek werd gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: : *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanspraak, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van

terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS